

Mesační jázdci

Pieskový kôň

Albatros

LINDA CHAPMANOVÁ

Mesační jazdci 6

Pieskový kôň

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Linda Chapmanová

Mesační jazdci 6 - Pieskový kôň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Mesační jízdcí

Pieskový kôň
Linda Chapmanová

Albatros

Obsah

Prvá kapitola	7
Druhá kapitola	27
Tretia kapitola	41
Štvrtá kapitola	56
Piata kapitola	67
Šiesta kapitola	80
Siedma kapitola	94
Ôsma kapitola	110
Deviata kapitola	124
Desiata kapitola	132
Jedenásta kapitola	147

Venované mojej úžasnej redaktorky Helen Archerovej,
vďaka ktorej sú Mesační jazdci takí kúzelní.

Linda

Linda Chapman: Moonlight Riders: Sand Filly

Text copyright © Hodder & Stoughton Limited 2024

Illustrations copyright © Hodder & Stoughton Limited 2024

The moral rights of the author and illustrator have been asserted.

Translation © Jana Vlašičová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ
je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3674-9

ISBN e-knihy 978-80-566-4083-8 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

PRVÁ KAPITOLA

Amara naniesla na kopytá Uhlíka poslednú vrstvu oleja a potom od neho trochu odstúpila, aby ho mohla obdivovať. Srst' čierna ako uhol' sa mu leskla a hrivu a chvost mal jemné ako hodváb. Usmiala sa a pomyslela si, že vyzerá skoro rovnako nádherne, ako vo svojej kúzelnej živeľnej podobe. Uhlík mal tajomstvo – patril medzi živeľné kone. Väčšinu času vyzeral ako bežný poník, ale vedel sa premeniť na

majestátneho čierneho koňa s plamennou hrivou a chvostom. Mal kúzelné schopnosti, vďaka ktorým dokázal ovládať oheň.

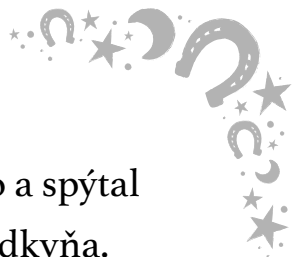
Obrátil sa k Amare, nastražil uši, oči mu nežne žiarili.

O čom premýšľaš? počula jeho hlas v hlave, hoci vôbec neotvoril papuľku. Aj to patrilo k jeho kúznym schopnostiam.

Usmiala sa a vyslala k nemu myšlienku:
Premýšľam, aká som šťastná.

Uhlík jemne zaerdžal. *A ja som šťastný, že si moja Skutočná jazdkyňa.*

Amara cítila radosť a lásku. Keď živelný kôň našiel človeka, s ktorým si vybudoval zvláštne puto, opýtal sa ho, či bude jeho Skutočným jazdcom – niekým, kto mu pomôže ovládať zvláštne schopnosti a využívať ich pre dobro. Uhlík pred rokom

prezradil Amare svoje tajomstvo a spýtal sa jej, či bude jeho Skutočná jazdkyňa. Odvtedy spolu zažívali neuveriteľné dobrodružstvá.

Amara objala Uhlíka okolo krku. Na líci cítila jeho teplý dych. Na chvíľu akoby utíchli všetky zvuky – vrava, erdžanie koní, prúd vody z hadice – a bola tam len ona a Uhlík.

„Pavúk!“ zvolal Alex, čím vyplašil Amaru.

„Alex, opatrne!“ kričala Kalini.

Amara sa obrátila a zbadala Alexa, ako divoko máva hadicou a cúva preč od veľkého pavúka, ktorý sa k nemu blížil po betóne.

Nachvíľu si pomyslela, že voda z hadice ošpliecha Kalini, ale jej kôň Hrom rýchlo dupol kopýtkom. Okamžite sa zdvihol vietor a odklonil prúd vody k streche stajne

za nimi. Imogen vybehla ku kohútiku a vodu vyplá. „Ale no tak, Alex,“ povedala a posunula si okuliare vyššie na nose. „Veď je to len malý pavúk.“

„Nie je malý, je gigantický!“ oponoval Alex, pričom sledoval, ako pavúk mizne pod plotom.

„Veď si takmer osprchoval Hroma a Kalini,“ pridala sa Amara.

„Prepáčte!“ placho sa ospravedlňoval Alex.

„V pohode,“ odvetila Kalini. „Hrom použil vzdušné kúzlo a poradil si s tým.“

Sivý grošovaný kôň šťastne zaerdžal, Kalini vylovila z vrečka svojich cyklámenových rajtiiek maškrtku a podala mu ju. Všetkých päť poníkov, o ktorých sa starala Amara a jej priatelia, patrilo medzi živelné kone. V Mesačných stajniach

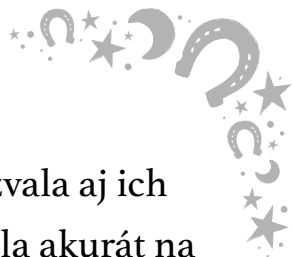

ich bolo dokopy deväť – Uhlík, Hrom, Príliv, Ružička, Piesčina, Lesana, Iskierka, Široko a Obláčik – a všetky mali kúzelnú moc spojenú s jedným zo živlov – zemou, vzduchom, vodou alebo ohňom.

„Poupratujem to,“ povedal Alex a začal zametať vodu smerom ku kanálu.

„Pomôžem ti,“ pridala sa Bea a hneď vzala do rúk ďalšiu metlu. Bola o dva roky mladšia ako zvyšok tímu, ale patrila medzi veľmi dobrých jazdcov a pokiaľ šlo o čistenie koní a stajní, tvrdo pracovala. „Potom by sme mali kone zaviesť do stajne,“ pokračovala, „o chvíľu po nás príde môj otec.“

Deň predtým mala Bea narodeniny – desať rokov, a namiesto oslavy jej otec kúpil všetkým piatim lístky na jazdeckú prehliadku. Vystupovala v nej žena, čo

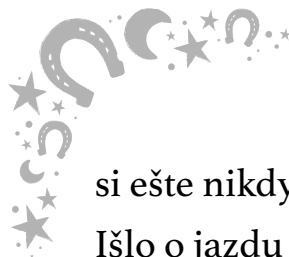

jazdila bez sedla a uzdy. Bea pozvala aj ich ďalšiu kamošku Maliu, ale tá bola akurát na súťaži v drezúre.

„Poníky vyzerajú úžasne, však?“ spýtala sa Imogen, keď sa vracala k svojmu koňovi Prílivovi. Bol to vodný kôň. Jeho srst bola teraz biela ako čerstvo napadaný sneh. „Prehodme cez nich prikrývky, aby sa nezašpinili.“

Amara pocítila vzrušenie. „Nemôžem sa dočkať zajtrajška!“

Jej kamoši sa uškrnuli. Na ďalší deň ich totiž čakala cesta s poníkmi na pobrežie, kde mali stráviť týždeň v jazdeckom tábore. Tábor bol pre deti od desať do šestnásť rokov, ktoré sa chceli dozvedieť viac o vytrvalostnom jazdectve. Žiadne z detí, ktoré boli jazdcami Mesačných stajní,

si ešte nikdy nič podobné nevyskúšalo. Išlo o jazdu na dlhú trať, počas ktorej jazdci museli používať mapu, aby sa zorientovali v teréne a vrátili sa späť vo vopred stanovenom časovom limite. Keď o tábore počuli od svojej kamošky Willow, zdalo sa im to veľmi zábavné. Všetci boli šťastní, že im rodičia, ale aj Jill – majiteľka Mesačných stajní a inštruktorka v jednom, dovolili ísť.

„Bude to úžasné!“ zvolala Kalini.
„V informačnom letáku sa píše, že nás naučia, ako sa orientovať v mape, ako poskytnúť poníkom masáže, ako si vďaka špeciálnemu pilatesu pre jazdcov a jazdkyne zlepšiť držanie tela a...“

„A v stane budeme môcť byť dlho hore,“ prerušil ju Alex.

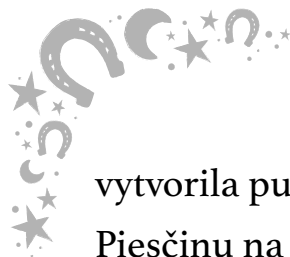

„A každý deň budeme jazdiť,“ šťastne sa pridala Imogen.

„Doobeda budeme mať teóriu a jazdu po pláži,“ uškrnula sa Bea. „Stavím sa, že Piesčina sa to bude páčiť!“ Piesčina, pekný svetlý poník, na ktorom jazdila, patrila medzi zemské kone, ktoré dokázali ovládať piesok. Zatiaľ nevedela, aké presne má schopnosti, pretože Piesčina si ešte nevybrala svojho Skutočného jazdca alebo jazdkyňu, ale všetci dúfali, že sa ňou stane Bea.

„Možno ťa Piesčina požiada, kým budeme v tábore,“ povedala Amara s nádejou v hlase.

Bea si túžobne vzdychla. „To by bolo skvelé! Túto zimu som naozaj tvrdo pracovala. Vyskúšala som všetky cvičenia, ktoré mi Jill navrhla, aby som si s Piesčinou

vytvorila puto.“ Potom poškrabkala Piesčinu na krku. „Ide nám to dobre a ja počkám, koľko bude treba, lebo nechcem žiadneho iného poníka ako Piesčinu.“

„Tvoj otec sa jej ešte stále bojí?“ spýtala sa Imogen.

Bea prevrátila oči. „Hej, ešte stále okolo toho robí rozruch.“

Pred pár týždňami vzala Bea Piesčinu na prechádzku a z kríkov na nich vybehol pes. Piesčina sa vylakala a zhodila Beu. Odvtedy sa jej otec obával, či je pre ňu bezpečné na Piesčine jazdiť. „Bola to moja hlúposť, že som spadla,“ pokračovala Bea. „Nedávala som pozor a Piesčinina reakcia ma prekvapila. Ona za to nemôže.“ Potom poníka potľapkala. „Dúfam, že otec príde, aby sa pozrel